

pa še morda koga opogumljati: »A nisi rekel, da boš gledal risanke samo ob sobotah?« In potem je še takooooo daleč do sobote! Ženski svet se ponavadi odpoveduje sladkarijam. (Se ve zakaj.) Ko premišlujem o teh odpovedovanjih, se mi zdi, da imajo velik pomen. V današnji družbi, ko je vsega dovolj (in preveč), ni enostavno se čemu odpovedati. Mene osebno pa mika, da bi več molila za sprte (v mislih imam konkretne osebe), kajti verjamem, da se bo nekaj spremenilo in prav zani- ma me, kako bo Gospod delo- val.

Adventni venček. Pravila so jasna: »varuh« družine priskr- bi material (naravni!!!),

najspretnejši prsti se lotijo pletenja, dekleta pa krašenja in sveč. Mami bo izbrskala adventne molitve in hkrati poskrbela za kakšen »pameten« beri: ognjavaren podstavek.

Osnovnošolci dobijo pri ve- rouku zelo spodbuden advent- ni koledar. Ne vem, kakšen bo letos. Imam pa spravljene še od prejšnjih let, tako da bomo lahko ob adventnem venčku prebrali tudi kakšno zgodbo iz koledarjev in dobili spodbu- do za (večjo) medsebojno po- zornost. Morda bomo tudi kaj zapeli, čeprav nimamo vsi posluha in že vnaprej vem, da se naš »pevec« ne bo mogel zadržati in bo rekel, da takega »fušanja« ne more poslušati.

Glede na to, da imamo vsak svoje opravke, smo načelno do- govorjeni: ob pol osmih zvečer v kuhinji. Če koga ni doma in vemo, da kmalu pride, se pri- lagodimo v uri. Sicer se pa vsi, ki smo doma, kar držimo do- govora.

Potem moramo še uskladiti da- tum, kdaj nas bo obiskala Ma- rija. Menim, da je prav, da se držimo stare navade »Marijo nosijo«. S tem smo začeli že, ko so bili otroci majhni, in sedaj nadaljujemo. Zame je to pose- ben obisk, ko skušam biti tudi sama v večji zbranosti. Tudi če sem sama doma in kuham ali pospravljam, prižgem ob nje- nem kipu svečo in se skušam malo »po žensko« pogovoriti

Foto: Tomo Sirtle

FARNI
LIST

z njo. Ponavadi ne čutim nobene-
nega vznesenega občutja ... a
za mano pride potem ... glo-
bok mir. Priporočam tudi vam,
da »se vpišete« na koledar, ki
bo nalepljen v cerkvi pri ver-
skem tisku.

Z možem se zmeniva, na kate-
re »poslovne« večerje bo kdo
šel. Pri tem se drživa načela,
da je prav, da gre vsak na tisto,
kjer so ljudje, s katerimi preživi
največ službenega časa. Seve-
da pa praviloma ne sme biti
tik pred božičem. Takrat se pač
ne gre.

Tudi Brezmadežno bomo praz-
novali, pa hodili k devetdne-
vnici. Ne bo uspelo vsakič in
tudi ne vsem, a vsaj nekajkrat
bo bolje kot nič.

Petard pri nas ne kupujemo in
tudi posebnega veselja nima
nihče z njimi. Vem pa, da imajo
mnogi velike probleme s tem.
Enkrat jih je nekdo dobil v dar,
pa smo potem skupaj pokurili
na prednovoletni večer. Seve-
da pa nismo zganjali kanonad.
Tudi v nakupovalne centre ne
hodimo v mesecu »obdaro-
vanj«: kar je potrebno za go-
spodinjstvo, lahko kupimo
doma in v delovnih dneh: Če
rabi kdo kakšen nov kos gar-
derobe (za nastop ali »kar
tako«), se to opravi vsaj do
začetka meseca. Prav tako pa-
zimo, kaj kupimo za darilo: ali
je to čokoladni Miklavž ali pa
»Božiček«. Božička pri nas ne
poznamo in nič nam ne prine-
se. Prav tako tudi dedek Mraz
ne. Res ne najdem nobene
povezave majhnega Bog'ca -
Božička (= Jezuščka) z zajet-

nim, rdeče oblečenim gospo-
dom.

(Ženske) revije so ponava-
di polne novih prazničnih re-
ceptov iz vsemogočih dežel;
polne so različnih adventno-
božičnih okraskov in večernih
toalet. Priznam, včasih pogle-
dam kakšno sliko čez ramo
sodelavke, ki lista po reviji,
in gotovo so jedi tudi dobre.
A osnova mora biti domača:
vonj potice, ki se peče, je tako
čudovit, da ga želim dati tudi
otrokom za popotnico. Ne
vem, zakaj so nekatere sode-
lavke kar nenadoma navdušene
nad božičnim pudingom? Ali
ne diši to po anglosaškem sve-
tu? Kaj res nič več ne veljajo
domače dobrote? Potem se pa
čudimo, zakaj otroci jedo raje
kupljeno pecivo! Kdaj smo jim
ga pa spekli doma?! Menim,
da damo družine premalo na
kulturo domače hiše!

Izdelovanje voščilnic: adventne
popoldanske nedelje so idea-
len čas. Vsako leto se kaj na
novo spomnimo ali pa »pre-
plonkamo« ideje s svetovne-
ga spleta, iz knjig in revij za
ustvarjanje ... To je pri nas
»žensko« in otroško opravi-
lo. Pisanje božičnih voščil ... na
roko ... za vsakega posebej ...
treba si je vzeti čas, da potuješ
z dobrimi željami od obra-
za do obraza, ga blagoslavljaš
... Vsako leto je kdo »nov« na
seznamu, a tudi odide. Takrat
se pero ustavi, srce pa popro-
si zanj. In zavedaš se, kako
neskončno pomemben je
vsak trenutek, ki ti je dan. Vse
življenje je en sam advent.

Ne bom si prizadevala, da bi
bilo pri nas »čarobno božično
vzdušje, polno pričakovanja
ob odpiranju daril« kot bomo
lahko brali v skoraj vseh re-
vijah. Ne, božič sam je do-
volj veliko darilo, čarobnosti
ne rabimo, ker je prihod Go-
spoda nad vsemi zemeljskimi
čarobnostmi.

Pa še eno (raz- /na-) vado bi
omenila: precej družin izko-
risti same božične dneve za
potovanje ali smučanje, ko-
panje ... Dolgo nisem vedela,
zakaj me to moti. Danes vem:
božič NI družinski praznik (kot
bomo tisočkrat slišali), ampak
je občestveni. S tem, ko gre-
mo s celo družino za nekaj
dni v drug kraj, se iztrgamo iz
našega občestva. Ali ni škoda,
da otroci potem ne morejo so-
delovati pri pevskem zboru, pri
skavtih (betlehemska lučka),
pri ministrantih, pri ... In: ali
ni lepo sosedu ali prijatelju v
domači cerkvi stisniti roko? Saj
smo vendar vsi na isti barki, ki
pluje proti večnosti ...

Hvala, Gospod, da si mi dal
družino in občestvo. Hvaležna
sem ti za vsak dan; zato se ne
bom jezila, komplicirala, če ne
bo vse tako, kot sem si zami-
slila. Zakaj pa bi moralo biti
po moje?! Skušala bom očistiti
svoj vodnjak in vsak dan vsto-
pati predte, da me napolnjuješ
s svojo navzočnostjo. Potem
vem, da ne bom zoprna in
da bo vse dobro. Vsi bomo
upočasnili korak. In vsi se
bomo lahko imeli dobro, mla-
di bi rekli »carsko«.

Ljut

BOG VAS ŽIVI, GOSPOD JANEZ!

Te dni, v začetku decembra, naš župnik, gospod Janez Kompare, praznuje življenjski jubilej. Šestdeset let tega je že, kar je bil poklican v življenje, izbran in poslan v duhovniški poklic. Zadnjih sedem let je med nami.

Kaj mu voščiti kot duhovniku, če bo naš pravi rojstni dan šele v preroditvi v večnost? Kaj kot kristjanu, če je že v zori vsakega jutra skozi življenje dovolj razlogov za praznovanje novega dne, rojstnega dne? Kaj kot človeku, ko ga v praznovanju rojstnega dne za trenutek oplazi slutnja konca zemeljske poti, ki je z vsakim dnem bližja?

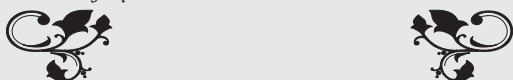
O, veliko tega, a ostajamo v zavesti, da je manj več, da je najboljše najpreprostejše. Zato, dragi Janez - Bog vas živi še na mnoga leta!

Hvaležni farani

GODUJE PA ANDREJ, NAŠ DRAGI NOVI KAPLAN

Drogi Andrzej! Dziękujemy Panu, że posłał Cię do nas. Cieszy nas twoja młodość i świadectwo wiary. Twoja obecność wzbogaca naszą wspólnotę. Życzymy Ci, żebyś zachował i rozwinął swoje dobre cechy. Niech Cię Bóg błogosławi i prowadzi na Twojej drodze.

Dragi Andrej! Zahvaljujemo se Gospodu, da te je poslal med nas. Veselimo se tvoje mladosti in pričevanjske vere. S svojo prisotnostjo bogatiš naše občestvo. Želimo ti, da ohranjaš in razvijaš vse svoje dobre lastnosti. Bog naj te blagoslavlja in vodi tvoja pota!

FARNI
LIST

ADVENT NA KRŠČANSKI NAČIN

Z adventom pričenjamo novo liturgično leto, v katerem se bomo preko različnih slovesnosti in praznikov zopet poglobili v polnost Kristusove skrivnosti. Advent, ki ima dvojno razsežnost, obenem veže oz. združuje eno leto z drugim. Daje nam razumeti, da se v krščanstvu v resnici nič ne končuje, da živimo v času kairos, kar pomeni v stalnem sedaj, kjer je Kristus vedno isti, včeraj in danes in na veke.

In kaj pomeni beseda advent? Ta pojem je vzet iz poganskega sveta; adventus je bil namreč v Rimskem cesarstvu velik dogodek. Kadar se je zmagovalni vojskovodja na čelu vojske vračal z bojnega pohoda, so zanj priredili adventus, zmagovalni pohod po glavnih ulicah in trgih večnega mesta, s slavnostnimi fanfarami, glasbo in vzkliki navdušene množice. Vsi so ga pozdravljali z radostjo, vzhičenostjo, ozračje je bilo praznično. Če je človek sposoben pripraviti takšen advent za dru-

gega človeka, koliko bolj veličasten bi moral biti advent za Jezusa Kristusa, ki prihaja kot Zmagovalec nad smrtjo, Kralj vesoljstva, naš Odrešitelj, Knez miru.

Advent ni spokorni čas; naše pričakovanje spremlja radost in veselje. To je čas čuječnosti in goreče molitve, kajti pričakovanje srečanja s prihajajočim Kristusom poteka v duhovni dimenziji. Zavedajmo se tega, da spet ne zapravimo časa tega morda zadnjega adventa. To obdobje je namreč eshatološko zaznamovano – pričakujemo ponovni prihod Jezusa, novo nebo in novo zemljo.

Ker živimo v neopoganskem svetu, bo težko živeti na krščanski način, saj današnji svet preživlja advent kot čas „shoppinga“, čas norega nakupovanja daril, jelk, lučk, Božičkov in Miklavžev, ki nimajo nič opraviti s svetim Miklavžem, škofom. Poraja se vprašanje: čemu vse to? Ali svet zares pričakuje Kristusov prihod? Vse to človeka tako zelo odtuja od njegove resničnosti, da mnogi kristjani izgubljajo pravi smisel božiča, praznika Kristusovega rojstva, in ga doživljajo na čudno sentimentalni način.

Naj bo ta adventni čas za nas priložnost, da bi svoja srca obrnili h Kristusu, se v duhu razveselili Njegovega prihoda in našli v revni betlehemski „štali“, ki simbolizira srce ponižnega človeka, dete Jezusa, Besedo, ki je postala meso in se naselila med nami.

Andrzej Gosek, kaplan

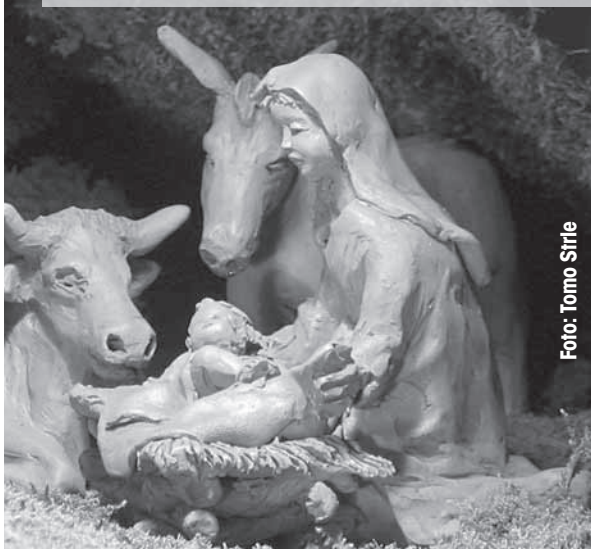

Foto: Tomo Strle

V LETU DRUŽINE SMO

V uvodni misli, zapisani v drobni knjižici (Naše poslanstvo 41, Družina, Ljubljana 2007), je msgr. Andrej Glavan, predsednik medškofijskega odbora za družino, zapisal, da smo pastoralno leto, ki je pred nami, posvetili družini. Zakaj?

Najprej zato, ker je zakonsko in družinsko življenje že samo po sebi vrednota in celo neke vrste »naravni zakrament«, kot pravi današnja teologija (glej tudi Sveti zakon, Ljubljana 2005).

Družina je bila skozi vso zgodovino institucija, ki je imela naravni, kulturni in za kristjane tudi verski značaj pri prenašanju krščanskih vrednot, je še zapisal p. Vinko Škafar. (Družina, nosilka vrednot, Naše poslanstvo 41, str. 89-98)

Vloga družine se kaže ne nazadnje v zdravem posebljanju in vživljanju v druge ljudi ter sprejemanju njihovih vzorcev in vrednot.

Družina najbolje omogoča in pospešuje rast zdrave osebnosti, sprejemanje drugih ljudi in njihovih vrednot.

Iz citiranega zapisa me še posebej nagovorijo razmišljanje, da medsebojni odnosi naredijo iz družine občestvo oseb, ki utemeljuje in oživlja ljubezen, in da družina brez ljubezni ni skupnost oseb; tako družina brez ljubezni ne more živeti in rasti.

Družina je tudi oblikovalka skupnosti oseb in razvoja družbe kot celote, v družini se ustvarja človečnost, grajena na izkustvih, ki tvorijo »temelj družbe«.

Zdrava družina je tudi nosilka vrednot. Današnja cerkev pa mora spremljati vse vrste družin, kar pomeni, da mora spremljati današnjo konkretno družino v vsej njeni različnosti in težavah.

Pri vsem tem pa se moramo zavedati dejstva, da postaja sodobna družina obremenjena s številnimi znaki globalne krize

tako v Sloveniji kot po svetu. Ločitve, enostarševstvo, številni splavi, alkoholizem, zmalicene oblike družin ... poskušajo razvrednotiti pomen normalno urejene družine. Za nekatere postaja zdrava družina celo nesmisel in ovira za polno življenje.

Takim pogledom na razvoj družine se kaže upreti v prepričanju, da je trdna in zdrava družina prostor za sprejemanje in nesebično darovanje drug drugemu, ne da bi pri tem pozabili, da moramo sprejemati drug drugega takega, kot je, in »da je najtrdnejše prija-

teljstvo mogoče med enakimi«, kot pravi latinski pregovor.

Vsem, ki skozi leta sprejemate in odpuščate drug drugemu, iskreno čestitam ob vaši letošnji okrogli obletnici.

Pavle Mihevc

OB OBLETNICAH POROK

Župnija je kot družina, v kateri smo zbrani različni ljudje v različnih starostnih obdobjih, v različnih stopnjah zorenja, z različnimi darovi, različnih razpoloženj ter čustvenih stanj. Tu so stari ljudje na vozičkih, otroci, ki so komaj shodili, bolni in zdravi, veseli in jokajoči dojenčki v naročjih, še nerojeni otro-

ci, navihani šolarji, odrasli s polnimi glavami načrtov, ljudje, pretreseni ob boleči izgubi, tisti, ki so ponižani v ženskosti ali moškosti, tisti, ki so narazumljeni v svojih hontenjih ter željah, vsi tisti, ki so veseli ob skrivnostih življenja ter hvaležni za prejete darove, ljudje, začudení ob silni bolezní, ali tisti, ki so pre-

zirani ob zasvojenosti ... Vsi mi, z neizmerno željo po človeški ter božji bližini in ljubezni. Božja družina smo vsi mi, zbrani pri sveti maši, ali vsi tisti, ki so ostali doma, ker Boga premalo ali še ne poznajo.

Vsi smo le ubogi romarji na poti k sebi, sočloveku, sreči, imetju, varnemu ter

Foto: Jan Mihevc

FARNI
LIST

srečnemu življenju. Vsi smo le romarji na poti k Bogu, čeprav ga v tem trenutku še ne poznamo in menimo, da je naša sreča odvisna in pogojena le z varnim ter predvidljivim življenjem. Vse, prav vse, nas spremlja Božja družina z Marijino materinsko ljubeznijo, Jožefovim skrbstvom ter varstvom Svetega Duha. Marija nas vabi k drži poslušanja božje volje ter k pripravljenosti, da dopustimo, da se v našem življenju zgodi božja volja, čeprav ne vemo, kakšna je pot, kakšne bodo razmere na poti ter kakšne bodo posledice naše predane odločitve. Jožef nas vabi k zaupanju ter bogaboječnosti, saj je brezpogojno sledil Božjemu klicu ter vzel Marijo k sebi, čeprav ni razumel tedanjega dogajanja. Sveti Duh pa nam daje poguma in moči.

Vsako leto nas ob obletnici porok s svojo življenjsko držo nagovarjajo pari, ki so poročeni eno leto, sedem, deset let ... ali pa že 50 let. Prav vsako leto v zakonu šteje in nagovarja poročene, še ne poročene ter neporočene. Vsako leto namreč nosimo majhne, velike ali srednje križe, ki so po milosti božji priložnost za oblikovanje, poslušanje ter slišanje, spoštovanje in usklajevanje želja. Namenjeni so skupnemu sobivanju, ki poteka skozi tišino, solze, pogovor ali molitev. Letos so s posebno hvaležnostjo praznovali ter se udeležili obreda naslednji

zlatoporočenci: Jože in Francka Oblak, Feliks in Vida Nagode, Jože in Marija Švigelj ter Filip in Leopoldina Treven. Praznovali pa so tudi: Anton in Amalija Antončič, Jože in Vera Maček, Franci in Terezija Mivšek, Janez in Marija Pečkaj ter Franc in Vera Verbič. In vse smo jih občudovali.

In Gospod vsak dan bdi ob nas, v naši hiši, na sprehodu, v službi, v šoli, v vrtcu, v domu za ostarele, v župnišču, v situacijah, ki smo si jih zamišljali, in v tistih, ki so povsem drugačne od naše predstave. Ljudje, ki so nam pripeljani na našo življenjsko pot, so tam za našo rast in zveličanje, vendar ne nujno v tem trenutku in tukaj. Ponavadi so nekoliko drugačni, čež čas ne več po naši meri, zato nas begajo in nam postavljajo neugodna vprašanja. Zaradi njih se lahko zamislimo nad svojim ravnanjem ali spremenimo pogled na življenje. Zato nas lahko spreobračajo in tako počasi postajamo novi ljudje.

In točno naš mož ali naša žena nam je poslan/a za našo spreobrnitev, za zorenje v ponižnosti, za pomoč pri poslušanju Božjega klica in za življenje v Večni Ljubezni, ki jo po kapljicah, v odmerkih, kot jih lahko razumemo ter sprejemamo, doživljamo že sedaj. Hvaljen bodi Bog!

Tanja in Slavko,
poročena 15 let

7

POT V »NOVO DEŽELO«

»Zaupati je zelo težko, ker nimaš ničesar, na kar bi se oprl. Vendar je ravno zaupanje tisto najbistveneješe. Poklican si, da se napotiš v novo deželo, tja pa greš samo gol in ranljiv.«

(Henri j.M. Nouwen)

Sedemnajst stolov, postavjenih v krog, ustvarja celoto. Na enem sedi duhovni voditelj p.Vili Lovše DJ, ostale zasedamo razvezani ljudje, moški in ženske. Zbrali smo se na kratki duhovni obnovi, tako zelo potrebni za vsakega izmed nas, z željo, da se med sebi enakimi srečamo s svojo rano, ki je v krščanski skupnosti običajno obsojana, s tem pa vzbuja občutke zavrženosti. Skupnost razvezanih v Cerkvi (SRCE), deluje v Duhovnem središču sv. Jožefa v Ljubljani in sledi vodilom Plenarnega zbora, ki pravi: »Poseben izziv za krščansko skupnost so danes - matere samohranilke, ločeni, ločeni in vnovič poročeni, ovdoveli, zakonci v stiski ...« (PZ 45, prim.290,301,303,429).

Zakonski odnos je eden pomembnejših odnosov v življenju posameznika. Ta odnos se neprestano gradi, nazaduje in se lahko tudi poruši. Nikoli pa se ne konča, četudi se zakonca uradno ločita. Kadar pride do tega drastičnega dejanja, postane notranjost neizmerno ranljiva. Postavljen si pred dejstvo,

da greš v »novo deželo« popolnoma razgaljen, brez smeri, z enim samim vprašanjem – kaj se dogaja z mano? Zunanji videz tragedije pa ponuja možnost, da se odprejo vrata za Božje posredovanje. Duhovna obnova je priložnost, da v varnem okolju izrazimo in zaupamo, kaj se je v času razhajanja dogajalo, in to opremimo s čustvi, ki so v takšnih okoliščinah še posebej na udaru. Ustvarja se priložnost za nov korak; učimo se ločevati resnico od neresnice in se spopasti z dejanskim življenjem. Ob tem odkrivamo, da ni nič odvisno od lastne moči, ker je Gospod tisti, ki vstopa in odreja, v katero smer se bo obrnil nov začetek - »opazuješ moje potovanje in moje počivanje, z vsemi mojimi potmi si seznanjen.« (Ps 139,3)

Poslušam zgodbe drugih. Ob izgovorjenih besedah se ustvarja močna skupna bolečina, ki pa v notranjosti odmeva neboleče. Tukaj ni nihče sam, osamljen. V mislih se ozrem nazaj in v mnogih podrobnostih vidim Božje posredovanje. Če je bila ob razvezi moja največja skrb, kako eksistenčno preživeti, je bil to v resnici najmanjši problem, ker še vedno lahko delam. Povsem drugače pa odmeva dejstvo »praznega stola«. Najnevarnejša skušnjava tiči v iskanju novega razmerja, ki prinaša novo tveganje. Obstaja velika nevarnost, da obtičim v samopomilovanju, obtožbah, predvsem pa v ne-odpuščanju. Po milosti Božji mi Gospod pošilja prave ljudi ob pra-

vem času. Duhovni pogovori mi odpirajo nove razsežnosti iskanja s pomočjo Besede, ki je Jezus Kristus.

Imam dve možnosti. Lahko grem naprej in se zblížam z Bogom - »Vpili so in Gospod je odgovoril, iz vseh njihovih stisk jih je rešil.« (Ps 34,18) - ali pa razpadam v lastnem egoizmu, misleč, da sem »središče sveta«. Spoznanje, da Božja ljubezen lahko zapolni praznino - »Naj vam da po bogastvu svojega veličastva, da se po njegovem Duhu močno utrdite v notranjem človeku.« (Ef. 3,17) - obrne vse silnice preživetja znotraj sebe, kjer se naslonim na Gospodovo stran. Sprejemem sebe, svojo situacijo in tako dosežem »izgubljeno« dostojanstvo. Gospod me ceni in ljubi tudi takrat, ko sem popolnoma na dnu: »Gospod je pravičen na vseh svojih poteh, dobrotljiv v vseh svojih delih.« (Ps. 146,17) Ob Gospodovi podpori se lahko čisto konkretno ozrem na svoj vsakdan in si kljub trpki realnosti postavljam nove cilje. V Njegovih očeh sem njegovo dragoceno stvarjenje, ki ga nikoli ne zapusti: »Ti sam si štel moje tavanje, spravi moje solze v svojem mehu, mar niso v tvojem štetju? V Boga, katerega besedo hvalim, v Gospoda, katerega besedo hvalim, v Boga zaupam, ne bojim se, kaj mi more storiti človek?« (Ps 56, 9,12) Pot v »novo deželo« se spremeni v dnevno romanje, ki traja do prehoda na drugo stran.

Metoda

VESELJE

4. novembra 2007 na zahvalno nedeljo smo po sv. maši ob 10. uri blagoslovili prestavljen in obnovožen kozolec. Kvintet trobil je naznanil svečan trenutek, ko smo se zahvalili Bogu in vsem donatorjem, ki so spremljali in podpirali ta projekt.

Da je prišlo do uresničitve, smo morali zemljiškoknjižno urediti zemljišče, na kate-

Foto: Jan Mihevc

OB BLAGOSLOVU

rem je stal kozolec. Z lastnico Marijo Mihevc smo zamenjali parcelo in na njej v enem mesecu zgradili nadomestno stavbo, da nam je lahko izročila kozolec. Ko je bil sprejet občinski lokacijski načrt v aprilu 2007, smo šele mogli pridobiti gradbeno dovoljenje. Načrt za novo stavbo je naredil arhitekt Jani Jerina; načrt za kozolec in vso dokumentacijo pa Janez Jerina. Med tem časom pa je gospod

Tone Rupnik izdelal načrt za betonske stebre, naredil izmero za postavitev in vodil dela prestavitve.

18. avgusta, v soboto zjutraj, se je začela prestavitev. Tomaž Šušteršič je z dvigalom nekajkrat prestavil celoten kozolec, tako da je bil popoldan ob 14. uri že na novem mestu, na vrtu za cerkvijo.

Pri tej prestavitvi in obnovi je bilo opravljenih nad 3000 prostovoljnih ur dela. Nekaterim smo se ob blagoslovu že zahvalili; sedaj se še vsem tistim, ki ste tudi vložili veliko moči in dobre volje. Za vse to ve dobrotni Bog, ki naj vam vašo darežljivost obilno poplača.

Pridne roke so sodelovale pri odkrivanju, pokrivanju, izkopu in postavitvi stebrov, mizarški obdelavi, elektrificiranju, urejanju in polaganju travnih tlakovcev, betoniranju tlaka in asfaltiranju ter nenazadnje obrezovanju sadnih dreves, čiščenju in pospravljanju.

Člani Karitas-a so za zaključno praznovanje vse lepo pripravili, da smo se mogli zares lepo poveseliti.

Odslej bo kozolec služil mladim vse od vrtca, mladine, preko skavtov do vseh, ki se bodo radi v vročih poletnih mesecih zbrali v senci in se osvežili.

Vsem Bog plačaj!

Vaš župnik Janez

9

SVETNIK MESECA

Bibijana (Vivijana) - mučenka

Ime Bibijana - Vivijana pomeni polna življenja, živa, živahna. Priporočajo se ji epileptiki, časte jo kot zavetnico proti nesrečam, glavobolu, krčem in vdanosti pijači. Navadno je upodobljena v imenitni obleki, pogosto s tančico in krono. Njeni pogosti atributi so še: vladarsko jabolko, meč, knjiga in plug. Papež Urban VIII. (1623-1644) je določil, da se obhaja njen spomin 2. decembra. Od leta 1969 je njen god vpisan v seznam svetnikov.

Bibijana je bila rojena leta 352 v Rimu in tam je leta 367 tudi umrla mučeniške smrti. Zanesljivo vemo o njej samo to, da je bila krščanska mučenka. Legendarna zgodba o njenem življenju izvira iz 6. stoletja, vendar o njeni svetniški po-

dobi ne najdemo zanesljivih zgodovinskih podatkov. Bila naj bi hči Dafroze in plemenitega Flavijana, cesarskega uradnika v Rimu.

Po ukazu cesarja Julijana Odpadnika so v Rimu okoli leta 360 izbruhnila nova preganjanja kristjanov. Bibijana domača hiša je postala pribežališče mnogih preganjanj, ki so iskali zatočišče in hrano. Apronijan, cesarjev namestnik, je dal oba Bibijana starša najprej vreči v ječo, nato mater obglaviti, očeta pa je poslal v pregnanstvo, kjer je umrl.

Osirotelima hčerkama Bibijani in Demetriji so v zamejno za odvrnitev od krščanske vere ponujali cesarjevo milost in bogato možitev, obenem pa za neposlušnost grozi-

li z mučilnim orodjem, s katerim ju bodo razmesarili, če se bosta upirali. Poskušali so zlepa in zgrda. Ker ju nobena grožnja ni odvrnila od vere, so jima pobrali vse premoženje in ju zaprli. Demetrija je po petih mesecih mučenja v ječi umrla - pred sodnikom je odločno izpovedala svojo vero in se mrtva zgrudila. Bibijano pa so mučili dalje. Ker je ostala neomajna, je cesarjev namestnik Apronijan ukazal, naj ji strgajo obleko s telesa, jo privežejo k steburu in tako dolgo pretepajo z biči, ki so imeli na koncu pritrjene svinčene konice, da se bo mrtva zgrudila.

Za pokop je poskrbel nek duhovnik, ki je naslednjo noč truplo pokopal na mestu, nad katerim so okoli sto let poz-

neje sezidali cerkev S. Bibiane; je ena najstarejših cerkva v Rimu. Leta 467 jo je dal postaviti papež Simplicij.

Danes jo žal na današnji Via Giovanni Giolitti obdajajo prometne ulice in tovarniške zgradbe. To ne zmanjšuje mogočnosti cerkvenega prostora, razdeljenega z osmimi antičnimi stebri na tri ladje, ki odseva čas, ko so cerkev postavili. Desno od vhoda stoji ohranjeni antični steber, ob katerem so Bibijano bičali. Pod oltarjem so v posodi iz alabastro shranjene relikvije. Oltar je eno od zgodnjih del kiparja Berninija, prav tako je njegovo delo tudi kip Bibijane. Stegne glavne ladje so poslikane s prizori iz življenja mučenke, ki sta jih ustvarila Pietro da Cortona in Agostino Ciampelli. Bibijana je največkrat upodobljena naslonjena na steber, s palmo v rokah in z bodalom v prsah.

Ganljiva zgodba o njenem mučenju in predanosti krščanski veri je bila pogosto branje zlasti v Franciji, Španiji in Nemčiji, kjer je tudi največ cerkva posvečenih v njeno čast. V St. Florianu pri Linzu najdemo upodobitev njenega prijetja.

Bibijana goduje 2. decembra. Vse do 18. stoletja so prah s porfirnega stebra, ob katerem so jo bičali in metine liste z njenega groba, uporabljali kot zdravilo proti božjasti.

Bibijana M.

Cerkev, kjer počiva telo svete Bibijane

FINANCIRANJE CERKVE – SEDMI DEL

Kadrovska in organizacijska okrepitev Pastoralna vizija

Za razširitev dosedanje cerkvene dejavnosti, ki je nujna in z več vidikov potrebna, pa Cerkev potrebuje tudi primerno kadrovsko pokritost in organiziranost. Ker imajo v Cerkvi tudi laiki in ne le duhovniki vso pravico delovati kot polno zaposleni in ker vsi sedanji kazalci kažejo, da duhovnikov v bližnji prihodnosti ne bo več, ampak prej manj, bo morala Cerkev za zgoraj naštete dejavnosti odpirati nova delovna mesta predvsem za laike. To pa je zopet dobro za državljane nasploh, saj imajo tako več možnosti, da pridejo do primernega zaslužka.

Cerkev je lahko dober partner državi tudi pri različnih posamičnih projektih v splošno korist vseh ljudi, saj mora biti interes vsakega upravljalca sredstev, da z njimi ravna varčno in da z njimi iztrži čim več. Cerkev je zaradi svojega specifičnega družbenega značaja in poslanstva ter specifične organiziranosti sposobna izpeljati marsikateri projekt, in to z razmeroma skromnimi sredstvi. To je nenazadnje Cerkev na Slovenskem v mnogih primerih s svojim dosedanjim delovanjem tudi konkretno dokazala.

Pregovor pravi: »Kdor ne ve, kam hoče priti, bo gotovo pristal tam, kjer noče biti!« Zato je nadvse pomembno, da tudi Cerkev na Slovenskem po demokratičnih družbenih spremembah čim bolj jasno oblikuje svojo vizijo, si postavi cilje, pripravi konkretne programe, zastavi zdrave finančne vire za kritje svojih aktivnosti in poskrbi za ljudi, ki jih bodo izvajali.

Pri nas in tudi nikjer v svetu Cerkev gotovo nima namena prekomerno in nenačrtno širiti svojih dejavnosti zgolj zato, da bi upravljala s čim večjimi sredstvi. Za to nima ne možnosti ne primernih oseb. Vizija Cerkve je čim večja naslonitev na prostovoljstvo, saj to izhaja iz evangelija in njenega temeljnega poslanstva. Vendar mora za nemoteno delovanje celotne mreže prostovoljcev na vseh ravneh (župnijski, dekanijski, škofijski, medškofijski) vzpostaviti zadovoljivo mrežo profesionalno zaposlenih oseb, ki bodo prostovoljstvu v komplementarno pomoč in oporo.

Struktura profesionalno zaposlenih je še v zametku in se bo širila postopno, glede na dejanske potrebe. Vendar pa Cerkev nikakor ne more priti zgolj na sedanji obseg in način dela, ker bi se s tem ne

odzvala na trenutne potrebe časa in tako zanemarila svoje poslanstvo. Celotno strategijo razvoja svojih dejavnosti in institucij želi zastaviti mrežno, se pravi tako, da je že nastalo strukturo možno vedno sproti širiti in dograjevati. Ali če uporabimo primerjavo z drevsom, ki je odprto za nadaljnjo rast: hkrati s skrbjo za lepo rast krošnje in posameznih vej je treba sproti skrbeti tudi za primerno oblikovanje debla in širitev korenin.

K O N E C

dr. Peter Kvaternik

